

Θοδωρής Καστρινός

Το
Παραμύθι
Των
Σπαθιών

Παιδικό διήγημα

Copyright © για την Ελλάδα και για ολόκληρο τον κόσμο

Θοδωρής Καστρινός

Κρόνου 11, Παλαιό Φάληρο 17561

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του συγγραφέα. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Ετοιμαστείτε καλά μου παιδιά να ακούσετε την καταπληκτική ιστορία, «το παραμύθι των σπαθιών».

Μια φορά κι ένα καιρό, κάπου πάνω στη Γη, σε μια κάποια γειτονιά που ήταν όπως όλες οι γειτονιές, ζούσαν έξι παιδιά που ήταν κι αυτά όπως όλα τα παιδιά.

Έπαιζαν με τα παιχνίδια τους, όπως κάνουν όλα τα παιδιά και ποτέ δε μαλώνανε. Δηλαδή σχεδόν ποτέ, όπως άλλωστε κάνουν όλα τα παιδιά.

Έτσι η γειτονιά ήταν πάντα όμορφη και γεμάτη με τα γέλια και τις φωνές των παιδιών. Δηλαδή, σχεδόν πάντα.

Με δυο λόγια. Ήταν μια χαρούμενη γειτονιά, όπως σχεδόν όλες οι γειτονιές.

Κάποτε όμως, σ' αυτή τη γειτονιά έγιναν όλα εκείνα που ξέρουμε σαν, «το παραμύθι των σπαθιών».

Ξέχασα να σας πω τα ονόματα των παιδιών.

Λοιπόν ήταν η Ελένη, η Μαρία, ο Νίκος, ο Μιχάλης, ο Πέτρος, κι ο Λάκης.

Η Ελένη είχε ένα όμορφο κουκλόσπιτο με πολλές κούκλες, όμορφες μεγάλες και μικρές, ξανθές και μελαχρινές με χρωματιστά φορέματα και χρυσά στολίδια.

Ο Νίκος είχε ένα αυτοκινητάκι κόκκινο από αυτά που έχουν φώτα και ασημένιες ρόδες.

Με το αυτοκινητάκι του Νίκου πήγαιναν βόλτα τις κούκλες της Ελένης.

Η Μαρία είχε ένα σκοινάκι, ξέρετε απ' αυτά που τα γυρνούν και πηδάνε κι ο Μιχάλης είχε μια μπάλα που έπαιζαν ποδόσφαιρο και «μήλα».

Ξέρετε τα «μήλα» είναι εκείνο το παιχνίδι που βάζουν έναν στη μέση και προσπαθούν να πετάξουν τη μπάλα από πάνω του χωρίς να μπορεί να την πιάσει.

Ο Πέτρος είχε ωραίους γυάλινους βόλους, χρωματιστούς, κίτρινους, γαλάζιους, πράσινους και κόκκινους.

Ο Λάκης είχε ένα πατίνι, αλλά προτιμούσε να παίζει μόνος του και δεν το έδινε στα άλλα παιδιά να παίξουν κι αυτά.

Τέλος πάντων κάπως έτσι ήταν στη γειτονιά τα πράγματα.

Οι μέρες κυλούσαν και τα παιδιά περνούσαν καλά, ώσπου μια μέρα ο Λάκης άρχισε να λέει στα παιδιά μια ιστορία που είχε δει στη τηλεόραση.

Ήταν λειι κάτι άνθρωποι πάνω σε άλογα που τους έλεγαν ιππότες.

Οι ιππότες φορούσαν όμορφα ρούχα και χρωματιστά καπέλα.

Ήταν πολύ δυνατοί και φοβεροί οι ιππότες.

Κρατούσαν σπαθιά και κάνανε πόλεμο με κάτι άλλους ιππότες και τους νικούσαν.

Ύστερα γύριζαν στο σπίτι τους που το λέγανε κάστρο και γινόντουσαν ήρωες.

Κάνανε και μεγάλες γιορτές επειδή είχαν νικήσει.

Τα παιδιά άκουσαν την ιστορία και πολύ τους άρεσε.

Ο Νίκος είπε, «Ωραία θα ήταν να είμαστε κι εμείς ιππότες».

«Ναι», είπε ο Πέτρος, «αλλά δεν έχουμε άλογα».

«Ούτε σπαθιά», είπε η Μαρία.

«Δεν πειράζει που δεν έχουμε άλογα» είπε ο Λάκης, «όσο για σπαθιά, μπορούμε να φτιάξουμε».

«Πως;» ρώτησε ο Μιχάλης «δεν ξέρουμε».

«Δεν είναι δύσκολο» του απάντησε ο Λάκης «ένα σφυρί κι ένα πριόνι χρειάζεται μόνο».

Κάπου εκεί τελείωσε η κουβέντα για τα σπαθιά και τα παιδιά ξανάρχισαν το παιχνίδι τους.

Την άλλη μέρα ο Λάκης έπιασε το Μιχάλη που τα κατάφερνε καλά σε ότι έκανε και του είπε:

«Μιχάλη, βρήκα στο σπίτι μου ένα σφυρί κι ένα πριόνι. Αν σου τα δανείσω θα φτιάξεις ένα σπαθί για σένα κι ένα για μένα;»

«Εντάξει» απάντησε ο Μιχάλης και τότε ο Λάκης του έφερε τα εργαλεία.

Ο Μιχάλης έψαξε και βρήκε ξύλα, τα πριόνισε, τα κάρφωσε και τα σπαθιά ήταν έτοιμα.

Ύστερα, πήραν παλιές εφημερίδες τις δίπλωσαν κι έφτιαξαν χάρτινα καπέλα.

Κατόπιν πήραν δυο χαρτόνια τα έκαναν σαν χωνί, τους έβαλαν δυο μικρά χαρτάκια που έμοιαζαν με αυ-

τιά και τους ζωγράφισαν και δυο μεγάλα μάτια. Βρήκαν και δυο παλιά σκουπόξυλα έβαλαν τα χαρτόνια στην μια άκρη και τα έκαναν να μοιάζουν με άλογα.

Φόρεσαν λοιπόν τα καπέλα, καβάλησαν τα άλογα, δηλαδή τα σκουπόξυλα, πήραν τα σπαθιά κι έγιναν ιππότες.

Τα άλλα παιδιά όταν τους είδαν ζήλεψαν όμως ο Μιχάλης δεν ήθελε να φτιάξει άλλα σπαθιά, έτσι πρώτος ο Πέτρος πήγε στο Λάκη και του ζήτησε το σφυρί και το πριόνι για να φτιάξει κι αυτός σπαθί.

Ο Λάκης του τα έδωσε αλλά με τη συμφωνία ότι ο Πέτρος θα έφτιαχνε δυο σπαθιά. Ένα για τον ίδιο και ένα για τον Λάκη.

Έτσι κι έγινε.

Έγινε λοιπόν κι ο Πέτρος ιππότης με σπαθί κι άλογο-σκουπόξυλο και ο Λάκης είχε τώρα δυο σπαθιά.

Για να μη σας ζαλίζω το ένα μετά το άλλο όλα τα παιδιά δανείστηκαν από το Λάκη το σφυρί και το πριόνι κι έφτιαξαν σπαθιά.

Όλοι έφτιαξαν από δυο, ένα για τους ίδιους κι ένα για το Λάκη.

Έτσι όλοι έγιναν ιππότες κι ο Λάκης που δεν είχε φτιάξει κανένα σπαθί είχε τώρα πέντε σπαθιά μόνο και μόνο επειδή είχε δανείσει τα εργαλεία στ' άλλα παιδιά.

Να λοιπόν που ο στρατός ήταν έτοιμος και σαν στρατός που ήταν άρχισε να παίζει άλλα παιχνίδια. Στρατιωτικά. Παρέλαση, ξιφομαχία και τέτοια.

Όπως ξέρετε δίπλα σε κάθε γειτονιά υπάρχει μια άλλη γειτονιά. Έτσι και στη δική μας γειτονιά υπήρχε δίπλα μια άλλη.

Εκεί λοιπόν στην διπλανή γειτονιά τα παιδιά έμαθαν για τα σπαθιά και τους ιππότες και κάποια μέρα ήρθαν και ζήτησαν από το Λάκη τα εργαλεία για να φτιάξουν κι εκείνα σπαθιά.

Ο Λάκης τους τα έδωσε με την ίδια συμφωνία.

Έτσι τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς που ήταν πέντε έφτιαξαν σπαθιά και έγιναν κι αυτά ιππότες.

Ο Λάκης απέκτησε ακόμη πέντε σπαθιά και τώρα, αν και δεν είχε φτιάξει κανένα μόνος του, είχε δέκα.

Τώρα κάθε γειτονιά είχε το δικό της στρατό και τους δικούς της ιππότες.

Τι τα θέλετε όμως οι στρατοί είναι για να κάνουν πολέμους κι έτσι πριν περάσει πολύς καιρός έγινε ο πρώτος πόλεμος.

Κακό πράγμα ο πόλεμος, έπεσε πολύ ξύλο.

Ο Νίκος έφαγε μια κλωτσιά στο πόδι που μελά-νιασε και πρήστηκε.

Του Μιχάλη του χτύπησαν τη μύτη κι έτρεχαν αί-ματα.

Η Μαρία έφαγε μια στο κούτελο κι έκανε ένα με-γάλο καρούμπαλο.

Η Ελένη έπεσε και χτύπησε το χέρι της στον α-γκώνα και ο Πέτρος γρατσουνίστηκε στην πλάτη.

Και στην διπλανή γειτονιά τα ίδια, όλοι ήταν γρα-τσουνισμένοι και χτυπημένοι και το χειρότερο είχαν σπάσει όλα τα σπαθιά.

Όλα, εκτός από εκείνα του Λάκη που την ημέρα που έγινε ο πόλεμος είχε μείνει στο σπίτι του.

Έτσι πάει ο στρατός γιατί χωρίς σπαθιά τι στρα-τός θα ήταν;

Όμως αφού πέρασαν μερικές μέρες όλοι ήθελαν να ξαναφτιάξουν το στρατό τους.

Πήγαν λοιπόν πάλι στο Λάκη και όπως και την πρώτη φορά δανείστηκαν τα εργαλεία και ξανάφτιαξαν σπαθιά.

Το ίδιο έκαναν και τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς.

Έτσι οι στρατοί ξαναφτιάχτηκαν κι ο Λάκης είχε τώρα άλλα δέκα καινούργια σπαθιά. Δηλαδή μαζί με τα παλιά είχε μαζέψει ακριβώς είκοσι σπαθιά μόνο και μόνο επειδή είχε τα εργαλεία.

Όμως τώρα τα παιδιά ήξεραν τι σημαίνει πόλεμος και δεν ήθελαν καθόλου να ξαναπάθουν όλα εκείνα που πάθανε την προηγούμενη φορά.

«Παιδιά δεν θέλω να ξαναπολεμήσουμε» είπε η Ελένη.

«Ούτε κι εγώ» είπε ο Νίκος.

Τότε ο Μιχάλης είχε μια ιδέα.

«Να πάμε να βρούμε τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς και να τους πούμε να ενώσουμε τους στρατούς» είπε.

«Ωραία» είπε η Μαρία, «καλύτερα να είμαστε ένας μεγάλος στρατός και να γίνουμε φίλοι».

Όλοι συμφώνησαν και την άλλη μέρα ξεκίνησαν για τη διπλανή γειτονιά.

Τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς όταν τους είδαν τρόμαξαν, όμως όταν πρόσεξαν ότι δεν κρατούσαν σπαθιά και ότι δεν είχαν έρθει με κακό σκοπό κάθισαν και μίλησαν μαζί τους.

Πρώτος μίλησε ο Μιχάλης.

«Δεν θέλουμε άλλο πόλεμο» είπε, «σκεφτήκαμε να ενώσουμε τους στρατούς μας και να γίνουμε φίλοι».

Τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς χάρηκαν καθώς κι αυτά δεν ήθελαν άλλο πόλεμο.

«Εντάξει» είπε ο Γιώργος, που ήταν και ο πιο μεγάλος, «τέλος οι πόλεμοι, τώρα θα γίνουμε φίλοι».

Κάθισαν λοιπόν μαζί κι αφού είπαν τα ονόματά τους για να γνωριστούνε άρχισαν να παίζουν.

Εκτός από το Γιώργο λοιπόν τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς ήταν ο Στέλιος, ο Βασίλης, η Σοφία και η Άννα.

Οι μέρες ύστερα από την συμφωνία για την ένωση των στρατών κυλούσαν ήρεμα. Τα παιδιά μαζεβό-ντουσαν πότε στη μια και πότε στην άλλη γειτονιά, έκαναν παρέλαση κι έπαιζαν μαζί πολλά παιχνίδια.

Είχαν ξεχάσει το ξύλο που είχε πέσει και τώρα είχαν γίνει φίλοι.

Όλοι ήταν ευχαριστημένοι. Όλοι εκτός από τον Λάκη που είχε είκοσι σπαθιά και δεν ήξερε τι να τα κάνει. Έτσι ο Λάκης σκέφτηκε κάτι πολύ κακό.

Μια μέρα που τα παιδιά έκαναν παρέλαση πήγε και τους είπε:

«Παιδιά, οι στρατοί έχουν αρχηγό. Πρέπει να βάλουμε αρχηγό στο στρατό».

«Το Μιχάλη» φώναξε ο Πέτρος.

«Όχι το Γιώργο» είπε ο Βασίλης, «από τη δική μας γειτονιά θα είναι ο αρχηγός»

«Γιατί;» είπε η Ελένη, «στο πόλεμο εμείς είχαμε νικήσει».

«Τι λες» της απάντησε η Άννα «εμείς είχαμε νικήσει».

Πες ο ένας, πες ο άλλος, χάλασε η συμμαχία και να πάλι δυο στρατοί και να πάλι πόλεμος.

Τώρα τι να σας πω, φανταζόσαστε τι έγινε στη μάχη.

Πάλι καρούμπαλα, πάλι πρησμένα πόδια, πάλι ανοιγμένες μύτες και τα σπαθιά όλα σπασμένα.

Η ίδια ιστορία λοιπόν επαναλαμβάνεται.

Πέρασαν λίγες μέρες κι άντε πάλι από την αρχή τα παιδιά να πηγαίνουν στο Λάκη να ζητήσουν το πριόνι και το σφυρί για να φτιάξουν καινούργια σπαθιά.

Όμως αυτή τη φορά ο Λάκης είχε καινούργιες απαιτήσεις.

«Δεν σας δίνω τα εργαλεία» τους είπε, «αν θέλετε σπαθιά πάρτε απ' αυτά που έχω και δώστε μου για ανταλλαγή τα παιχνίδια σας».

Τα παιδιά το σκέφτηκαν, δεν τους άρεσε καθόλου η ιδέα αλλά όμως ήθελαν πολύ τα σπαθιά κι έτσι αποφάσισαν να δώσουν τα παιχνίδια τους.

Έτσι πήραν όλοι από ένα σπαθί κι ο Λάκης από είκοσι που είχε του έμειναν μόνο δέκα αλλά είχε κι όλα τα παιχνίδια των παιδιών.

Κι η ζωή συνεχίστηκε όμοια κι απaráλλακτη.

Παρελάσεις και ξιφομαχίες κι ύστερα από λίγο καιρό ένας ακόμη πόλεμος.

Πάλι τα ίδια, καινούργια καρούμπαλα, καινούργια πρηξίματα καινούργιες γρατσουνιές και πάλι όλα τα σπαθιά σπασμένα.

Και ξανά από την αρχή. Τα παιδιά ξαναπήγανε στο Λάκη και του ζήτησαν τα εργαλεία για να φτιάξουν καινούργια σπαθιά. Ο Λάκης όμως είχε ακόμη δέκα σπαθιά και δεν έδωσε τα εργαλεία στα παιδιά.

«Να πάρετε από τα δικά μου σπαθιά» τους είπε πάλι «και να μου δώσετε τα παιχνίδια σας».

«Δεν έχουμε άλλα παιχνίδια» του είπε η Μαρία, «μας τα πήρες όλα την προηγούμενη φορά»

«Τότε να φύγετε από ‘δω» απάντησε ο Λάκης «δεν έχει ούτε εργαλεία ούτε σπαθιά. Άμα βρείτε παιχνίδια ξαναελάτε».

Τα παιδιά έφυγαν απογοητευμένα.

Σε λίγο ήρθαν και τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς αλλά και σ' αυτά ο Λάκης είπε τα ίδια. Έτσι έφυγαν κι αυτά το ίδιο στεναχωρημένα και πήραν το δρόμο για να γυρίσουν στη δική τους γειτονιά.

Περνώντας από τη μικρή πλατεία της γειτονιάς συναντήθηκαν με τα άλλα παιδιά που καθόντουσαν στεναχωρημένα.

«Τι να γίνει» είπε ο Γιώργος «τέλος ο πόλεμος»

«Ε, δεν πειράζει» του απάντησε ο Πέτρος «καλύτερα, θα παίζουμε πάλι με τα παιχνίδια μας. Ούτε γρατσουνιές, ούτε κλωτσιές. Καλύτερα».

«Εμείς δεν έχουμε παιχνίδια» είπε η Σοφία «μας τα πήρε όλα ο Λάκης».

«Ούτε κι εμείς έχουμε» είπε θλιμμένα η Μαρία.

«Το παλιόπαιδο» φώναξε θυμωμένος ο Νίκος «με αυτές τις ιστορίες με τους ιππότες μας έκανε να του δώσουμε όλα μας τα παιχνίδια για να πάρουμε τα σπαθιά που φτιάξαμε μόνοι μας».

«Κι όλα αυτά μόνο και μόνο επειδή είχε ένα πριόνι κι ένα σφυρί» είπε ο Βασίλης.

«Μας ξεγέλασε» είπε η Ελένη, «πάμε να πάρουμε πίσω τα παιχνίδια μας»

«Ναι, πάμε να τα πάρουμε» είπε ο Στέλιος.

Ξεκίνησαν λοιπόν όλοι μαζί και πήγανε στο σπίτι του Λάκη. Κτύπησαν το κουδούνι και περίμεναν.

Ο Λάκης όμως που τους είδε δεν τους άνοιγε την πόρτα.

Τότε ο Μιχάλης του φώναξε:

«Λάκη, θέλουμε τα παιχνίδια μας. Άνοιξέ μας να τα πάρουμε».

Ο Λάκης όμως δεν είχε σκοπό να τους τα δώσει.

«Δε σας δίνω τίποτα» τους είπε, «να φύγετε από ‘δω γιατί θα φωνάξω τη μαμά μου»

«Δε φεύγουμε χωρίς τα παιχνίδια μας» φώναξε ο Γιώργος.

«Δε σας τα δίνω και δε σας ανοίγω» απάντησε με πείσμα ο Λάκης.

Τότε τα παιδιά έκαναν ένα σχέδιο.

Άρχισαν να φωνάζουν και να πετάνε πέτρες στη πόρτα του σπιτιού για να αναγκάσουν τα Λάκη να έχει εκεί στραμμένη τη προσοχή του κι ο Γιώργος, που ήταν πιο ψηλός, πήγε με το Μιχάλη στο παράθυρο που ήταν από την άλλη μεριά του σπιτιού.

Ο Γιώργος ανέβασε το Μιχάλη στους ώμους του για να φτάσει στο παράθυρο κι αυτός αφού το άνοιξε πήδησε μέσα στο σπίτι.

Ύστερα έτρεξε γρήγορα κι άνοιξε την πόρτα. Τότε όλα τα παιδιά όρμησαν μέσα στο σπίτι.

Πριν προλάβει η μαμά του Λάκη που μόλις είχε έρθει να κάνει τίποτα, τα παιδιά είχαν πάρει όλα τους τα παιχνίδια και τα δέκα σπαθιά που είχαν περισσέψει, είχαν δώσει και δυο γερές καρπαζιές στο Λάκη κι είχαν φύγει τρέχοντας.

Ύστερα από αυτά μπήκαν στην ιστορία μας και οι μεγάλοι.

Η μαμά του Λάκη πήγε στην αστυνομία και έκανε παράπονα.

Η αστυνομία φώναξε τους γονείς των παιδιών και τους έκανε παρατηρήσεις.

Οι γονείς βάλανε τις φωνές στα παιδιά αλλά τι τα θέλετε, κανείς δεν μπόρεσε να τους πάρει πίσω τα παιχνίδια τους.

Δεν μπόρεσε γιατί αυτά τα παιχνίδια ήταν δικά τους και γιατί είχαν αγωνιστεί για να τα κρατήσουν.

Ο μόνος χαμένος ήταν ο Λάκης που κανείς πια δεν του μίλαγε και που στο τέλος έσκασε από το κακό του όπως θα σκάσουν κάποια μέρα όλοι οι Λάκηδες του κόσμου, μόνο και μόνο για να είναι τα παιδιά χαρούμενα και να έχουν τα παιχνίδια τους.

Όσο για τα σπαθιά που περίσσεψαν, τα παιδιά αποφάσισαν πως δεν είχαν καμιά δουλειά με τα παιχνίδια τους.

Αποφάσισαν λοιπόν, μαζί με τα παιδιά της διπλανής γειτονιάς που τώρα ήταν οι καλύτεροί τους φίλοι, να τα καταστρέψουν.

Έτσι, στη γιορτή του Αϊ Γιάννη του Κλήδονα, ξέρετε τότε που ανάβουν τις φωτιές στις γειτονιές και πηδάνε από πάνω, πέταξαν όλα τα σπαθιά στη φωτιά κι ορκίστηκαν να μην ξαναπιάσουν ποτέ σπαθιά στα χέρια τους.

Αυτό ήταν καλά μου παιδιά «το παραμύθι των σπαθιών» που όπως όλα τα παραμύθια τελειώνει κι αυτό με το,

...κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Και να ξέρετε πως στ' αλήθεια έζησαν καλά, γιατί όλοι όσοι πέταξαν τα σπαθιά έζησαν καλά.

Όλοι, εκτός από τους Λάκηδες.